

gos tisztségviselőire, valamint egyesületi kitüntetésekre.

A szakosztályülés befejezéseként a közelgő „Víz világnapja” kapcsán megemlékeztünk annak 1992-ben történt meghirdetéséről, az előzményekről, tízéves történetéről, a világnap jelentőségéről és 2002. évi üzenetéről.

Dr. Kucsara Mihály

* * *

Az Erdőfeltárási Szakosztály 2002. március 21-én a VERGA Rt.-nél tartott szakosztályülést. Az összeövetelnek az adta az időszerűségét, hogy a VERGA Rt.-nél a Jásdi II. o. erdészeti feltárót földmunkáit nagyon kedvező árfekvésben, kotró vezérgépre alapozott technológiával az Osztrák Állam-erdészet Steinkogl-i Műszaki Erdészete (Österreichische Bundesforste AG, Forsttechnik Steinkogl) építi. A kotró vezérgépre alapozott földműépítést

Magyarországon erdészeti utak építésénél eddig még nem alkalmazták, ezért az a szakemberek érdeklődését felkeltette. A szakosztályülésen *Mészáros Gyula* vezérigazgató-helyettes ismertette a feltárót építésének indokait, majd *dr. Kucsara Mihály* egyetemi docens az út vezető tervezőjeként a műszaki megoldást befolyásoló feltételeket, majd magát a műszaki megoldást mutatta be. *Ervin Stampfer* igazgató a kapcsolatok létrejöttéről és a kotrás földmunka előnyeiről tartott előadást. A résztvevők a terepen is megismerhették a kotrás útépítést. Az esős időjárásban a földművön végigsetálva tanulmányozni lehetett a kész földmű állapotát, majd a kotró által elvégzett főbb munkaműveleteket (tuskókiemelés, humuszlefejtés, töltésalapozás, bevágásnyitás, töltésépítés). A résztvevők nem folytattak mélyreható

szakmai vitát a megismert módszerrel, azt egy későbbi időpontra halasztották, hogy a benyomások letisztuljanak. Egy alapvető és fontos megállapítás azonban megfogalmazódott: a mélyépítési tervek csak az építési technológia ismeretében lehet úgy elkészíteni, hogy azok a megvalósítás folyamatát hatékonyan szolgálják. Az osztrák tervezési filozófia és a kotrás útépítés az adott geológiai, domborzati és klimatikus viszonyok között bevált, annak hazai bevezetése körülményeinkhez illeszkedően elképzelhető. A VERGA Rt. dinamizmusának köszönhetően a résztvevők egy új építési technológiát ismerhettek meg. Az érdekes és tanulságos szakosztályülésért köszönetünket fejezzük ki a 21 fő résztvevő nevében is.

Dr. Kosztka Miklós

a szakosztály elnöke

Rendhagyó megemlékezés Csutkai Jenőről

Levél Pócsi László erdőmérnöknek
Zürichbe

Kedves Laci!
Március 9-én Tokajban, 86 éves korában eltemettük hajdani főnöködet, Jenő bácsit. Illő, hogy értesítselek a történetekről.

Jenő bátyánk Tokajban kívánt nyugodni. Március 7-én volt egy requiem érte Pesten a piarista kápolnában.

A messi Tokaj miatt a család nem számított nagy részvételre. A Miskolci Gazdaságtól többen eljöttek Korek Károly vezetésével. Volt munkahelyedről, az ERDŐTERV-től Lutonszky Zoltán, Fleck Ernő, Schulteis György, Hegedűs János és Dorka János jött el. A Pilisből Hibbey Albert, Madas László, Horváth Sándor, Hibbey Alpár, Balogh László és jómagam álltunk a ravatalnál.

Jenő Bátyánk temetése méltó volt egyéniségéhez, bizonyára elégedetten mosolygott odafentről: Én még ilyen, mondhatni vídám temetésen sohasem voltam!

A pap nagyon szép beszédet mondott. Egyik kritikusa – Hibbey Albert – mondta: Olyan szépen beszélt, hogy még tovább is elhallgattam volna.

Az erdészek nevében én búcsúztattam Jenő bácsit. Elküldöm Neked, tett el emlékébe.

Kedves Jenő Bácsi!

Néhány évvel ezelőtt együtt voltunk az ország túloldalán – Hegykőn – Pankotai Gábor temetésén. A szertartás végeztével letörtél egy kis gallyat a melletted álló fáról. Bemártottad a szenteltvíz-tartóba, majd egyedül visszamentél a sírhoz, meghintetted, és a következőket mondtad: Gábor! Készítsd elő nekem is az utat. Február 25-én erre az útra tértél.

Meggyőződése, hogy ha Krúdy Gyula ismert volna, regényt írt volna Rólad. Életem

számtalan fordulatáról, sikereidről, kudarcidról, eredményeidről.

Marosvásárhelyen születél.

A debreceni piaristák után jogászhallgatónak iratkoztál. Monok nagyura, Széchenyi gróf kér fel személyesen, hogy hagyd ott a jogász pályát, menj Sopronba erdésznek azért, hogy diplomád kézhez vétele után Te irányítsd hatalmas területű erdei gazdálkodását.

Soproni tanulmányaid tovább tartanak, mint amennyi egy erdész képzéséhez szükséges. Az első bécsi döntés után semmi és senki sem tud visszatartani. Csutkai Jenő beáll egy törvényen kívüli, a magyar hazáért harcoló alakulatba, a Rongyos Gárdába. Csatának úriemberhez méltó viselkedését a Csallóközbe telepített szerencsétlen sorsú és jószándékú cseh parasztemberek dicsérik. A rongyos gárdistaságért a nemzetvédelmi kereszttel tüntetnek ki.

Alig fejeződik be a Rongyos Gárdában töltött szolgálat, a hívó szóra azonnal jelentkezel, és indulsz Finnországba, hogy a parányi finn nép oldalán részt vegyél a finn-szovjet háborúban. A Molotov–Ribbentropp paktum már él, Hitler nem engedi át Lengyelországon keresztül a 850 fős magyar különítményt. A fél világot bejárva Jugoszlávián, Olaszországon, Franciaországon, Anglián, Norvégián és Svédországon keresztül érkezetek Finnországba. A harci cselekményekben tanúsított bátor magatartásodért elismerésképpen nem kisebb ember tűzi zubbonnyodra a Fehér Rózsa Rend Lovagkeresztjét, mint a finn hadsereg főparancsnoka, Mannerheim tábornok. Mintegy 50 év után, az Antall-kormány idején kéri a Finn Köztársaság a Magyar Kormányt: kutassa fel a még élő hajdani magyar önkénteseket. Mindössze néhányat találnak. Helsinkibe visznek beneteket, ahol a legmagasabb rangú finn állami méltóságok jelenlétében a finn védelmi miniszter két napiparancsot ad ki. A jelenlevő magyar önkénteseket a finn hadsereg ezredesévé nevezi ki, majd nyugállományba helyezi őket.

Finnország után a szovjet front. A sok élményből, a sok megpróbáltatásból vajon mit kellene most elmondani? A Voronyezs melletti tűzérési harci tetteidért a Signum Laudis érdemérmert kapod.

Már Magyarországon esel szovjet fogságba. Három év Szibéria.

Budapestre beteg, rongyosan, piszkosan érkezel. A malária és a flekkétfusz gyötör.

Csodával határos módon gyógyulsz meg. A MÁV-nál helyezkedsz el. A vasút helyreállítási munkálatainál dolgozol. Rövid időn belül a Debreceni Igazgatóság Osztálymérnökségének vezetője, majd a fővárosban a Vasútépítő Üzemi Vállalat főmérnöke leszel.

Ugyanez jellemző az ERDŐTERV-es évekre is. Az ERDŐTERV-nél 1963-tól dolgozol mint mélyépítési osztályvezető. Sok év erdőtervezési szolgálat után az alumíniumiparba kerülsz. Az ALUTERV főosztályvezető-helyetteseként a fél világot bejárd. Mindenünnen kapok Tőled egy képeslapot.

Lenyűgöző egyéniségeddel mindenkit meghódítottál. Egy alkalommal, amikor a vésgrádi karácsonyi tarokkpartin a 11 éves Panni lányom házikisasszony volt, odajött hozzám, és sugárzó, mosolygós arccal közölte: Apa, én már kiválasztottam a kedvenc bácsim – és Rád mutatott. Hosszú-hosszú éveken keresztül minden karácsonyunk és húsvétunk előtt csengett a telefon. Felvéve a kagylót az ismert, a jellegzetes reszelős orgánus hang közölte: Itt Jenő! És minden szépet és jót kívántál nekünk.

Kedves Jenő Bácsi! Már napok óta haladsz az előkészített úton. Lucien Aimé Duval, a világhírű francia jezsuita szerzetes mondja egy interjúja alkalmából: Amikor majd meglátom Jézus Krisztust, köszöntöm őt. Jó napot, Monsieur mi Urunk Jézus Krisztus, és megkérdem Tőled, mit iszunk? Ő szereti a jókedvet, nyilvános működését a kánai menyegzővel kezdte és az utolsó vacsorával fejezte be.

Jenő Bácsi! Katolikus vallásod, hited sohasem tagadtad meg. Kérj alázatos fiú tisz-

telettel bebocsátást a Mennyek Országába. Kérd Krisztustól vétkeid megbocsátását. Ő megbocsát Neked, majd meg fog kínálni gyermekkorod földjének, Tokajnak nemes borával. Jenő Bácsi! Isten éltesen Téged az örökkévalóságban!

Ezután elkísértük a koporsót a sírhoz. A koporsó után közvetlenül – egy cigány haladt. Kezében hegedű és vonó. A cigány kezében gyönyörű nótákat sírt a hegedű. Gyere Bodri kutyám... Gyerünk csak jó pajtás, menjünk csak előre. Majd csak megpihenünk künn a temetőbe'.

A sírnál a pap befejezte a szertartást. Utána elénekeltük az Erdész himnusz első és harmadik versszakát.

Bükkfák smaragdja sápadoz az őszi lombokon,

*Ha ballag már a vén idő az ősi dombo-
kon.*

*Eltávoztóban int felém hazám és életem.
Örökre nyugalmat ad az erdő énne-
kem.*

Ezután megint húzta a cigány, amíg földelték és virágozták a sírt. A nótákat Horváth Sándor vezérletével halkan énekeltek. Később Fleck Ernő odaállt a kereszthez és szép hangon intonálta a Fiúk, ha majd remeg kezemből. És hiába fejeztük be, hogy Fiúk! Vigadjatok, ne sírjatok! – Azért sem vigadtunk, és azért is sírtunk egy cseppet.

A temetés után átvonultunk a templomba, ahol egy rövid gyászmise volt.

A gyászmise után volt a tor. Az unokák és a velük egykorú fiatalok kórusa azonnal összeállt. Magyarországi süldő lányok énekeltek, szavaltak együtt az ausztráliai, kanadai, egyesült államok- és brit királyság-béli lezármazottakkal. Vidám népdalokat énekeltek, verses népi mondókat mondtak. Nem tudom leírni, milyen megható volt.

Sokat beszélgettem Jenő bácsi Eszter leányával. Egyszer csak megkérdezte: „Ugye maga jóval fiatalabb, mint Apuka?” – Biztosítottam róla, hogy jól látja.

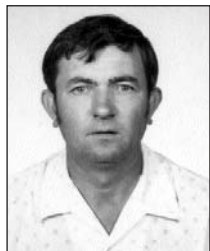
Lacikám! Jenő bácsival elment egy világ, mely már soha többé nem lesz. Ez a világ lassan eltűnik. Helyét elfoglalja a dizájn, a Coca-Cola, a globalizáció, a show. A lélek is befekszik a föld alá. No de Te ezt ott Svájcban már régen tudod.

Este nyolckor otthon voltunk.

Öllelek!

Bánó László

Marcisin Tibor erdésztechnikus (1946–2002)

Marcisin Tibor élete élő történelem! Született valamikor a második világháború romjain, csonka házánk legkeletibb csücskében, a festői szépségű Aporliget – Új tanyán. Abban a kis községben,

ahol különös ereje volt az emberek összetartozásának, de azt a kétes dicsőséget is magukénak tudják, hogy itt vezették be utoljára a villanyt. Mérhetetlen szegénységben, de csodálatos lelki gazdagságban töltötte el gyermekéveit. Szoktuk mondani –

talán az volt az utolsó mezítlásos nemzedék.

Aztán jött a pályaválasztás, nem tájékoztatókból, tanácsadóktól, hanem szükségből.

Kis klottgatás nebulók mentek kőművesnek, ácsnak, villanyszerelőnek, traktorosnak. Mi, kiválasztottak mehettünk erdésznek. Örökölt kofferunkba csomagolt szegénységünkkel nekivágtunk a nagyvilágnak Szegedre, Ásotthalmára. Jöttek a csomagok, levelek, hiszen olyan közegből szabadultunk ki, ahonnan azelőtt szinte egy egész napra sem távoztunk.

Néhány év múlva felnőtt építő emberként tértünk vissza.

Hálát adhatunk az Úrnak, hogy szakmánkban a mindennapi gyötrelmes, sokszor értelmetlenül erőltetett teljesítménykényszer mellett is mindig voltak apró örömök, új felfedezések.

Tibi barátunk nagyon szép éveket, évtizedeket töltött el a Kereknádi Erdészkerületben, aminek minden talpalatnyi földjét, minden fáját, minden bokrát ismerte.

Emellett családi boldogság Jutka aszszonnyal, szeretett gyermekeivel, Tamással és Krisztinával.

Soha nem láttam rosszkedvűnek, még a halálos ágyában is ő vigasztalta, bízta a reménykedésével a látogatókat.

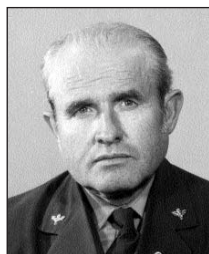
Tolonganak a közös élmények, a munkasikerek, a kirándulások, a kártyapartik, a felejtethetetlen csíksomlyói búcsújárás, ha a Jó Isten úgy rendel, még talán lesz sok hangtalan beszélgetésünk.

Nekünk, pályatársaknak munkáddal, emberségeddel példát adtál. Köszönjük!

A Jó Isten örökjön nyugalmad felett!

Juhász Mihály

Zsaludek István kerületvezető erdész 1921–2002

A budapesti születésű asztalosmester harminc éves korában döntötte el, hogy a holt fa megmunkálása után az élő fa művelését választja élethivatásul.

Elszegődött erdőmunkásnak 1951-ben a Kiskunsági Erdészeti és Faipari Rt. jogelődjéhez, ahol harminc éven át dolgozott nyugdíjazásáig.

Fizikai munka mellett megszerezte technikus oklevelét, majd kerületvezetői szolgálatot teljesített a Nyárfási, Dunavecsei és a Kerekgyházi Erdészeti több kerületében.

Az erdőgazdálkodás szinte valamennyi ágazatában dolgozott eredményesen. Volt csemeteket-kezelő, MÁV-rakodó kezelő, szakirányító erdész. Általános kerületvezető munkája során része volt az erdőművelési és fakitermelési főágazatok munkafolyamatai mellett az erdei mellékterméktől kezdve a mezőgazdaságon és fogatüzemen keresztül a fagyártmány termelés munkáihoz is.

Sokoldalúságára jellemző, hogy a hagyományos védelmi szolgálattal egyenrangúnak tartotta a természet védelmét is. Részen ezen törekvésének köszönhető, hogy a ma

is fennálló Kunpeszéri gyöngyvirágos tölgyesek és a szomszédos rétek védelem alá kerültek.

Nagyszerű munka- és munkásszervező volt. A korabeli gyakorlat szerinti munkaversenyekben munkacsapata többszöri előkelő helyezése mögött kiváló mennyiségi és minőségi teljesítmények álltak. Ehhez pedig a kerületvezető erdész pontos munkaszervezése és szakmai odafigyelése volt szükséges.

Munkáját két vállalati és egy miniszteri „Kiváló Dolgozó” kitüntetés is elismerte.

Húsz nyugdíjas év után feleségét három évvel követve itt hagyott bennünket.

Emlékét őrzik a családtagok, barátok, kollégák.

Várkonyi Vilmos

Atyus elment

Gál István tanár úr

a szegedi Erdészeti Technikum oktatója volt a hetvenes években. Akit tanított szakmára, kultúrára, emberségre, magyarságra, bizonyára nem felejtik el mindig mosolygós

arcát. Hosszú, földig érő, zöld malaclopóját, melyben hideg, szeles időben közlekedett az iskola és a tér másik oldalán lévő kollégium között, ahol családjával lakott a szolgálati lakásban. A kolostor méteres, nedves falai sokszor visszhangozták a tanár úr aszmatikus köhögési rohamait. A falnak dőlve rázta a köhögés, miközben kezével intett, hogy menjünk csak tovább, rövidesen megnyugszik. Évtizedekkel később tudtam meg, hogy alig három hónaposan Csíkszeredából menekülve fázott át a szülők gondviselése ellenére. A tüdőgyulladásból krónikus asztma lett, mely végigkísérte egész életén.

Erdészeti géptant és fahasználatot tanított, izenes keverve a gyakorlat tanulságaival és sajátos humorával. Egy géptanórán a bütykös elötölésről beszélt a súrlódó dörzspofák között, miközben huncut kacintással jelezte, hogy itt nemcsak rideg gépelemek viszonyulásáról van szó.

Zenei műveltségét adta közzé délutáni előadásaival, amikor valóságos komolyzenei lemezbemutatót tartott, melynek híre az iskolafalakon kívül is hozzájárult Szegeden az erdészek megbecsüléséhez.

Gál István tanár úr ismertette meg velünk a Székelyföld világát, a magyarság határon túli létét, melyről annak idején beszélni sem szabadott. Különösen nem pedagógusnak. Ő volt az, aki Pósa János tanár úrral majdnemhogy hagyományt indított el a ballagó diákok esküfáival. Az esküfa amolyan jogarféle esztergált fa volt, melyben apró fémlopocskára írva olvashattuk a négy évben elért osztályzatokat, majd a koronarészen az érettségi vizsgán elért jegyeket. Az esküfára kötözött nemzetiszínű szalag végül is nem tetszett az internacionalistáknak, s így rövidesen az esküfagyártás megszűnt. Nyugdíjas éveit Pécsen és Komlón töltötte. Istenáldotta tehetségét a fafaragás művészetében kamatoztatta. Tanári szerény fizetését faragásaival pótolta, melyek a világ számtalan pontjára

eljutottak, motívumaikkal hirdetve a székely nép életének mozzanatait.

Alkotásai közül a Kővágótööttösön lévő műemlékkápolnában található feszületre volt a legbüszkébb. A juharfából faragott, majd embernagyságú alkotásban nemcsak a keresztfára feszített Krisztust láthatjuk, hanem a székelység szenvedéseit is átérzheti a szemlélődő, aki tudja, hogy Gál István erdőmérnök több volt, mint családapa, mint erdész, mint tanár... ő az Atyus volt.

Pápai Gábor

Bobrovski János 1917–2002

Meghalt Bobrovski János nyugdíjas erdész, a KEFAG Rt. Nyárjasi Erdészetének volt területvezetője. A Kecskeméti temetőben kísértük utolsó útjára.

Bobrovski János nyugdíjas erdész erdészcsaládból származott.

Az ember- és erdőszeretettel lelkesedését magával hozva kezdte meg erdészeti pályafutását a Nyárjasi Erdészetben, ahol nyugdíjaztatásáig, 1977 végéig dolgozott. Több mint 30 év szakmai munkássága mellett hű maradt az alföldi erdőkhöz, és el-évülhetetlen érdemeket szerzett több 100 ha erdő felújításában, új erdők telepítésében, erdőállományok szakszerű kezelésében és védelmében. Szorgalommal és hozzázártatással vezette és irányította az erdészet mezőgazdaságát.

Kedves, humoros elbeszéléseivel, visszaemlékezéseivel hozzájárult az erdészet munkaközössége, igazán jó kollektív szellemének ápolásához.

Eredményes munkásságát, emberi magatartását több alkalommal jutalmazással, kitüntetéssel ismerték el.

Az Erdőgazdaság, a Nyárjasi Erdészet, az Erdészeti Szakszolgálat és Országos Erdészeti Egyesület vezetése, dolgozói, volt munkatársaid és barátaid nevében búcsú-zom Tőled.

Isten veled, nyugodj békében!

Szeverényi István

Pölcz Kálmán erdésztechnikus, 1927–2001

Erdészcsaládból származott, édesapja területvezető erdész volt Fehérvár-csurgón.

Szolgálatát a Gödöllői Állami Erdőgazdaság Valkói Erdészeténél kezdte 1953-ban, mint erdőművelési műszaki előadó. Szorgalmas, munkaszerető erdész volt. A csemetetermelési, a rontott erdők átalakítási munkálatait, az erdőfelújítási és erdőtelepítési feladatok megoldását példamutatóan látta el.

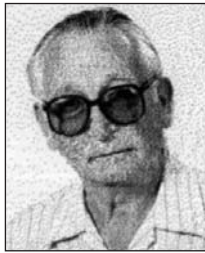
A nyugdíjas klub és helyi csoport munkájában aktívan nagy szorgalommal vett részt.

Míg él az ember,
örömet, örömet issza,
de lentől panasszal
nem tért még senki vissza.

Tán igaz a közhely,
hogy ott lent már
nem fájhat semmi...
Miért, hogy mégis
úgy félünk, félünk... elmenni!

Kocsárdi Károly

Markovics Ferenc, 1914–2001

1933-ban Galgamácsán, mint gyakornok kezdte meg erdész pályáját.

1935-ben Esztergomban szerzi meg erdészeti szakképzettségét.

Rátermettsége és szervezőkészsége

több fontos beosztás betöltésére tette alkalmassá: irodaerdész, fatelepvezető, bányavezető, vasútüzemvezető, erdészvezető.

1974-ben ment nyugdíjba, nyugdíjban vonulása után még 13 évig mint tsz-i erdész hasznosította kiváló képességeit és széles körű szakmai tapasztalatait.

A Helyi Csoport életében – magas kora ellenére – nagy lelkesedéssel vett részt.

Filip István 1929–2002

Tisztelt gyászoló Család, Hozzá tartozók, Munkatársak, Barátok!

Filip István a nyugalmazott pagonyvezető főerdész sírjánál állunk.

Gyászol a család, és gyászolunk mi, erdészek is.

Szakonyfaluban született 1929. december 10-én. Szülei is itt gazdálkodtak, volt szántó és erdő is a tulajdonukban. Öccsével, Ferencel gyerekkoruktól fogva sokat dolgoztak a családi birtokon, ismerték és szerették a természetet.

1948-ban már erdészeti szakirányú tanfolyamot végez Szombathelyen. Közvetlenül a háború után történik mindez, a fiatal erdész-jelölt bízik a harcok alatt tönkrement ország és az erdők megújulásában.

A Szentgotthárdi Erdőgazdálkodásigazgatóság erdész-ként, a Felsőszőlőnköi, valamint a Szakonyfalusi erdészkerületekben, majd a Szentgotthárdi Erdészethetnél tevékenykedett.

1953-ban beiratkozik az állami erdész-képző iskolába, amelyet sikeresen elvégz.

1954-ben nevezik ki önálló területvezetői munkakörbe a rábafüzesi, majd 1955-től az orfalusi kerületbe.

1982-ben, az erdőgazdaság szervezeti felépítésének megújításakor fontos beosztást kap: pagonyvezető főerdész lesz, irányítása alá tartoznak az erdészkerületek.

1989-es nyugdíjazásáig ezt a munkakört látja el tisztességgel és felelősséggel.

Elsőként alkalmazta a modern közelítő-gépes technológiát. Erdőfelújítási munkái között kiemelkedő volt a luc-, jegenyefenyves-állományok fokozatos felújítóságainak vezetése.

Számos szakmai elismerést is kapott, ezek közül kiemelkedő az 1968-ban a Mezőgazdasági és Élelmiszerügyi Minisztériumtól kapott, az Erdészet Kiváló Dolgozója kitüntetés.

Utódaid, s így mi, ma szolgáló erdészek

sem felejtethetnek el, és büszkén mondhatjuk, hogy azt az erdőt, amit Filip Pista bácsi ültetett, ültetőjéről nevezzük el.

Nyugodj békében!

Kutas Lajos

Brellos Tamás 1938–2001

Brellos Tamás életének hatvanhárom évében ötvenet az erdő és a természet szeretete és szolgálata töltötte ki. Mindig tevékeny szereplője volt a közönségnek, legyen az szakmai, baráti vagy községi. Kőspallagtól Szokolóán keresztül Kismarosig szinte mindenki ismerte őt.

A debreceni erdészeti technikumban készült az erdész hivatásra, majd néhány év Balaton-felvidéki gyakorlat után került a Királyréti Erdészethez, ahol 40 évig szolgálta a börzsönyi erdőket.

A Madártani Egyesület Börzsönyi Helyi Csoportjának titkáráként tevékenykedett. Nagyon értett a gyerekek nyelvén, a táborokban és a környékbeli erdei iskolákban diákok százait tanította a természet szeretetére és megőzésére. A Börzsönyi Borostyán Vadásztársaságban is vezető tisztséget töltött be.

A börzsönyi erdők egyik legnagyobb tudású gyakorlati szakemberét veszítettük el halálával. Élete teljes volt, szerető család vette körül, munkájában azt csinálhatta, amit szeretett. Munkásságát minden emlékműnél hívebben megőrzik a Királyrét környéki erdők.

Barton Zsolt

A Magyar Madártani és Természetvédelmi Egyesület Országos Elnöksége úgy határozott, hogy kitüntetés alapít, amit minden évben az kap, aki a legtöbbet tett az ifjúság természetszeretetre való nevelésében. A kitüntetés neve Brellos Tamás Emlékérem lesz.

Béres Ferencné (1929–2002)

Ez év elején kaptuk a szomorú hírt, hogy Béres Ferencné, Verácska január 13-án meghalt.

Erdőmérnöki oklevelét a Harkovi Mezőgazdasági Egyetem Erdőmérnöki Karán szerezte meg. Magyarországra telepődése után a Budapesti Erdőgazdálkodási Pesti Erdészethetnél, mint fásító erdőtelepítő műszaki vezető dolgozott. Munkáját mindig lelkesedéssel, nagy odaadással végezte.

Az 1970-es évektől nyugdíjazásáig az Állami Erdészeti Szolgálatnál és annak jogelőd-jénél dolgozott mint a Budapesti Erdészethet és a budai termelőszövetkezetek felügyelője.

Családi élete harmonikus, boldog volt, két leányát nevelte férjével, mindkettőnek segített a diplomát megszerezni. Nehéz és szerteágazó munkaköre mellett családjának élt.

Orosz anyanyelve és származása ellenére egész életében a magyar erdőgazdálkodást szolgálta. Munkatársait megnyerte kedves egyéniségével, jó szívével.

Emlékét szívünkben megőrizzük.

Erdők a Közjóért Szakosztály nevében